

DE DODEN VAN DE VOORPAGINA

DE DODEN VAN DE VOORPAGINA

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

Redactie: Esther Heijmans

ACTIE

THRILLER

Alle gebruikte namen van personen, onderlinge relaties en gebeurtenissen vermeld in dit boek zijn fictief. Gelijkenis met bestaande personen, relaties en situaties berust op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Copyright © 2023 Walkees

1.

Het is elf uur zondagavond, en Peter van Santen zit volledig gestrest zijn keyboard te mishandelen, om zijn verhaal kort, bondig, maar met een onmiskenbare boodschap te brengen. Hij heeft nog maar krap een kwartier om zijn verhaal perfect te krijgen.

Hij is zo gestrest omdat hij het gevoel heeft dat dit artikel weleens zijn eerste voorpagina zou kunnen worden. De laatste vijf dagen had hij, bijna zonder slaap, zijn laatste onderzoek gedaan om zijn verhaal te staven en te verifiëren. Hij wist dat als dit artikel geplaatst zou worden, het niet anders dan de voorpagina zou kunnen zijn, en dat het tegelijkertijd meerdere vervolg artikelen zou opleveren. Daarvoor had hij het raadselachtig genoeg en kort gehouden. Het zou zelfs een item kunnen worden dat weken stand zou houden, afhankelijk van de voortgang van het politieonderzoek. Dat was eigenlijk de belangrijkste reden voor zijn gestreste gemoedstoestand. De politie wist namelijk op dit moment nog van niets. De enige die buiten Peter zelf wist van waarover hij zou gaan schrijven, was zijn hoofdredacteur, Alfred van Dieren. Alfred en Peter hadden die dag een gesprek gehad van wel twee uur lang. Dit was iets heel bijzonders voor de hoofdredacteur, die normaal gesproken niet veel woorden vuil maakte voor hij een beslissing nam over wél of niet publiceren. Vandaag was dit dus anders dan normaal gegaan. Alfred wilde alles weten, wilde de garantie van Peter dat zijn bronnen legitiem waren, en dreigde zelfs dat als dit achteraf niet zo zou blijken te zijn geweest, hij dan direct zijn spullen kon pakken. Peter had volgehouden, en daarom was hij nu bezig met een race tegen de klok om een perfect en hopelijk sector één voorpagina artikel op zijn naam te krijgen.

Om tien voor twaalf pakte hij de hard copy van zijn artikel op en liep naar het kantoor van zijn hoofdredacteur, die al vol ongeduld zat te wachten.

“Nou, jij weet het ook weer lekker spannend te maken. Kom op met dat artikel, we hebben nog tien minuten.” Peter overhandigde zijn hoofdredacteur de hard copy en wachtte tandenknarsend af tot deze het artikel gelezen had en zijn hoofd ophief.

“Potverdomme Peter. Je weet het zeker, ja? Je staat hier voor de volle honderd procent achter? Je weet wat de consequenties zijn als er ook maar iets van je verhaal niet klopt, ja?” Peter knikte en kon zijn benen bijna niet stil houden, zo zenuwachtig werd hij weer. Maar toch overwon zijn ego.

“Ja Alfred. Ik weet het zeker, en ik neem alle verantwoordelijkheid op mij. Wordt het de voorpagina?” “Natuurlijk wordt het de voorpagina,” antwoordde zijn baas. “Dit verhaal krijgt meerdere vervolgen, en het begint op sectie één. Mensen zullen het naadje van de kous willen weten. Dit artikel is slechts een opwarmer voor het echte werk. Maar maak je borst maar nat. Vanaf vandaag heb jij geen privéleven meer, en dat kon wel eens even gaan duren ook. Maar goed, als het allemaal klopt wat je schrijft dan zal dit het allemaal waard blijken te zijn. Ik heb gelukkig gezien dat ik het direct een akkoord kan geven, ik heb geen fouten kunnen ontdekken. Ik check nog even met de editor, en ben zo terug, dan gaan we even een sigaretje roken, buiten, maar zoals ik eerder heb gezegd wil ik het vervolgartikel vannacht nog op mijn bureau. Nu kunnen we nog altijd terug, kunnen we het gewoon een stille dood laten ondergaan. Zodra we details plaatsens, en die zullen snel moeten volgen, kunnen we niet meer terug. Nu ik erover nadenk, dat is niet genoeg. Ik moet meer zien van je bewijsvoering. We zullen vannacht nog bespreken hoe we dit alles gaan doseren.”

Om half één 's nachts stonden Peter van Santen en zijn baas voor de hoofdingang van 'Het Nieuws van de Dag' een sigaret te roken. Alfred van Dieren wilde net zijn sigaret uitmaken toen de mannen werden opgeschrikt door het kabaal van een naderende motorfiets. Vóór ze het echt in de gaten hadden stopte de motor recht voor hen en zagen ze de berijder een wapen op hun richten. Het gebeurde allemaal in een fractie van seconden en de beide krantenmannen waren te verbaasd en onthutst om op tijd te reageren. Er klonken drie schoten, snel achter elkaar, en de nacht leek terstond grauwer en donkerder dan hij was. Zo voelde Alfred van Dieren dat. Hij hoorde de motor verdwijnen in de verte, naast hem lag het levenloze lichaam van Peter van Santen, getroffen door drie kogels, waarvan één door het hoofd. Het was een vreselijk schouwspel, maar de schoten hadden ook anderen gealarmeerd. De nachtreceptionist en tegelijkertijd bewaker stak zijn hoofd door de deur, nam even de situatie in zich op, en draaide zich daarna direct weer om, om de politie te waarschuwen. Daarna ging hij weer naar buiten waar zich inmiddels meer mensen vanuit het kantoor hadden verzameld. De bewaker maakte iedereen duidelijk dat ze weer naar binnen moesten gaan om geen sporen te vernietigen. Gelukkig werd er geluisterd en in de ontvangsthal van het gebouw werd de komst van de politie afgewacht. Er werd ondanks het verbod flink gerookt en weinig gesproken. Het duurde nog geen vijftien minuten toen een hele karavaan voertuigen tot vóór de hoofdingang aankwam. Politieauto's, een ambulance, en wat burgervoertuigen. Alfred was de enige die buiten was gebleven, maar wel op een zekere afstand van het dode lichaam van zijn gewezen journalist, Peter van Santen. De twee als rechercheurs uitziende mannen die zojuist uit één van de burgervoertuigen waren gestapt, kwamen direct op Alfred af. Het was hem ook al duidelijk geworden dat een dokter was aangekomen, die zich nu over het lichaam heen boog om het te onderzoeken. Eén van de rechercheurs sprak Alfred aan. "Goedenacht, mijn naam is Swart, ik ben rechercheur van de afdeling moordzaken, bureau Doelwater, en dit is mijn collega, rechercheur Brand.

Heeft u het lichaam gevonden? Of was u aanwezig toen deze misdaad plaatsvond?” Alfred leek uit een trance te ontwaken en keek de rechercheur eerst wat schaapachtig aan, maar kwam toch met een antwoord.

“Ik was erbij, ik stond naast hem, we rookten een sigaret. Zijn artikel, wat nu? Is dat waar dit om ging? Peter, waarom? Ik begrijp het niet.” De rechercheur had wat moeite om alle woorden van Alfred te begrijpen en vroeg dus om opheldering.

“Wat bedoelt u met zijn artikel? Maar wacht even. Brand, neem meneer mee naar binnen en laat hem naar een ruimte brengen waar wij hem later kunnen spreken. Kom dan terug. Nadat we alle voorlopige informatie van de dokter hebben gehad, en zelf ook even rondgekeken hebben keren wij dan terug bij meneer.” Rechercheur Brand nam de hoofdredacteur mee naar binnen en Swart liep op de dokter af. Hij deed dit met een omweg, allereerst naar de weg lopend omdat het hem al wel duidelijk was geworden dat ze hier blijkbaar met een regelrechte liquidatie te maken hadden, die dan waarschijnlijk vanaf de weg had plaatsgevonden. Toen hij de weg had bereikt riep hij twee agenten naar zich toe en gaf hun de opdracht de hele weg tegenover het gebouw af te zetten, te onderzoeken op sporen en te zoeken naar eventuele kogelhulzen. Zelf keek hij even vluchtig rond en liep op de dokter af, waar toen hij uiteindelijk voor hem stond ook rechercheur Brand weer arriveerde.

“Heb je al wat voor ons, Balthasar?” De dokter, Balthasar van Drunen, keek naar de rechercheur op en antwoorde met zijn zo bekende krakende stemgeluid.

“Ja David, ik denk het wel, alhoewel ik denk dat het je niet ver zal brengen in het onderzoek, want dit ziet er wel uit als een professionele liquidatie, uitgevoerd door een scherpshutter. Eén kogel door het voorhoofd, en twee door het hart. Alle drie de schoten zijn dodelijk geweest, dus kies maar uit zou ik zeggen.

Verder valt er voor mij weinig te zeggen op dit moment, want het mag duidelijk zijn dat er geen twijfel zal zijn over het tijdstip van de dood.

Dat hoef je maar even te bekijken op de beelden van die camera daar,” en toen wees de dokter schuin omhoog naar een hoek van het gebouw.

“Scherp opgemerkt Balthasar. Nu, er is ook nog een getuige van het geheel, dus dat zal inderdaad geen vraag zijn. Ok, Victor, dan gaan wij maar eens een praatje maken met die getuige en laten de dokter en onze technische mensen hier hun werk doen. Balthasar, als jullie klaar zijn met het lichaam, dan kun je het op laten halen.” Toen liep hij vooruit, terug het gebouw in, gevolgd door Victor Brand.

“Waar hebben ze hem neergezet? Weet je dat?” Swart vroeg het zijn assistent, waarop die nee schudde.

“Nee, de bewaker heeft dat overgenomen, we moeten het hem vragen. Hij was trouwens na die getuige de eerste die een kijkje buiten de deur deed.”

“Ok,” sprak Swart weer. “Dan praten we later met hem, maar vraag hem nu eerst waar we die getuige kunnen vinden.” Dat was niet nodig want de bewaker kwam al op de mannen af en sprak hen aan.

“Heren, zal ik u bij meneer Van Dieren brengen? Ik heb hem in zijn kantoor gebracht, waar hij nu op u zit te wachten. Misschien weet u dit nog niet, maar de heer Van Dieren, Alfred, is de hoofdredacteur van de krant, en het slachtoffer is één van de journalisten, Peter Van Santen. Ze waren samen buiten een sigaret gaan roken, en een paar minuten later hoorde ik dan de schoten. Het was hier van het ene op het andere moment compleet chaos. Ik stak mijn hoofd buiten de deur en zag direct dat het fout was. Mensen glipten naar buiten om te kijken en ik ben toen direct ook naar buiten gestapt en heb iedereen gemaand weer naar binnen te gaan, wat gelukkig lukte. Alleen meneer Van Dieren bleef buiten. Ik heb toen binnen op jullie gewacht, er tegelijkertijd voor zorgend dat er niemand meer naar buiten ging.”

Rechercheur Swart wachtte even met reageren tot de bewaker een deur had geopend die blijkbaar toegang gaf tot het kantoor van de hoofdredacteur, die ze direct, nog steeds in een zichtbaar onthutste toestand, achter zijn bureau zagen zitten. Toen dankte de rechercheur de bewaker en vertelde hem dat ze later nog bij hem terug zouden komen. Hij vroeg de bewaker er ook voor te zorgen dat niemand het gebouw zou verlaten zonder toestemming van de agenten aan de deur. Die wisten wel dat op dit moment niemand het gebouw mocht verlaten.

Toen de bewaker was vertrokken, sloot Swart de deur achter hem en zijn collega, en namen ze plaats op de stoelen die zich voor het bureau van de hoofdredacteur bevonden. Rechercheur Swart begon de man tegenover hen aan te spreken.

“Meneer Van Dieren. Ik snap dat u het nu niet bepaald makkelijk zult hebben, maar wij zullen u toch wat vragen moeten stellen.” Alvorens hij kon beginnen met de eerste vraag ging de telefoon op het bureau van de hoofdredacteur. Swart gebaarde hem dat hij op kon nemen en luisterde mee. “Nee, niks uitstellen. Dat artikel wordt meegenomen, sectie één voorpagina.” Daarna legde hij direct de hoorn weer op de haak, de man aan de andere kant van de lijn geen kans gevend een discussie aan te gaan. Rechercheur Swart vroeg de hoofdredacteur of het gesprek in enigerlei mate met het gebeurde te maken had, waarop de man antwoordde.

“Ja, en nee, ik weet het niet. Ik kan het allemaal nog niet vatten. Peter, het slachtoffer, was met een verhaal bezig dat zeker de komende dagen voorpagina nieuws zal zijn. Ik heb besloten het gewoon te drukken, dat is het minste wat ik nog voor hem kan doen.” Swart vroeg of hij een kopie van het artikel kon krijgen en de hoofdredacteur zorgde er direct voor dat het binnen enkele seconden uit de printer achter hem kwam. Hij pakte het van de printer en schoof het de rechercheur toe. Swart kwam met zijn tweede vraag. “Kunt u ons nu vertellen wat er zich buiten precies heeft afgespeeld, graag in detail, vanaf het moment dat u naar buiten stapte.”

“Nou, daar valt niet veel over te vertellen. Wij waren dus naar buiten gegaan om een sigaret te roken en stonden voor de hoofdingang toen er opeens een motor met een man in het zwart voor de poort stopte. Voordat we ook maar iets door hadden richtte de man een pistool in onze richting, loste drie schoten, en snelde weer weg in de richting van het centrum. Ik was totaal verbouwereerd en keek naast mij en zag Peter op de grond liggen, in een plas bloed.

Ik zag de wond op zijn voorhoofd en zag ook duidelijk dat hij ook nog in de hartstreek was geraakt, dus besepte direct dat hij dood was. Ik moet verder in een soort shocktoestand zijn geweest want het volgende dat ik mij herinner is jullie, die ineens voor mij stonden. De rest weet u dus zelf al wel.” De rechercheur was nog niet tevreden en ging verder.

“Kunt u iets meer vertellen over de motor en de bestuurder?” De man zuchtte, maar antwoorde toch.

“Hij was volledig in het zwart gekleed, met zo’n integraal helm op, en de motor was ook helemaal zwart, ik kan er verder niets van maken. Trouwens, die schoten gingen erg snel, het moet dus wel een semiautomatisch pistool zijn geweest.”

“Heeft u verstand van wapens?” Nu was het rechercheur Brand die de vraag stelde. De hoofdredacteur schudde zijn hoofd, en gaf antwoord.

“Nee, niet echt, maar ik heb weleens een artikel voorbij zien gaan waar het één en ander werd uitgelegd over het verschil tussen een revolver en een pistool, vandaar. Luister, ik heb nog steeds een krant die op tijd de deur uit moet, kunnen we dit gesprek later hervatten? Ik wil dat die krant op tijd bij onze lezers is en ik wil het artikel van Peter van een voorwoord voorzien, en een bij-artikel schrijven over het gebeurde. Ik moet dit binnen een half uur allemaal geregeld hebben.” De rechercheur had hier geen bezwaar tegen omdat er toch geen details bekend waren die iemand zou kunnen triggeren, en het voor hem trouwens ook onmogelijk zou zijn plaatsing van het artikel te verbieden.

“Ok meneer Van Dieren. U kunt gaan, maar houd u beschikbaar alstublieft. Kunnen wij uw kantoor gebruiken voor een gesprek met uw bewaker?” De man knikte en verliet zijn kantoor, waarop rechercheur Brand de bewaker ging halen en nadat zij beide weer plaats hadden genomen begon Swart zijn eerste vraag te stellen.

“Goed meneer, kunt u ons eerst even uw naam geven en vertellen hoe lang u al hier werkt?” De bewaker antwoorde met heldere stem.

“Mijn naam is Ferdinand Braat, en ik werk hier inmiddels twee jaar, maar ben zeventien jaar geleden op het hoofdkantoor begonnen als postloper en uiteindelijk hier in de bewaking terechtgekomen.

Tegenwoordig betekent dit dat na de normale kantooruren de bewaker ook de receptie bemand, omdat het gebouw vierentwintig uur per dag open is. Maar voordat u verder gaat. Mag ik even iets zeggen, anders vergeet ik het misschien?” Rechercheur Swart knikte bevestigend en de bewaker ging verder.

“Ja, het heeft misschien niets te betekenen, maar ik wil het toch even kwijt. Deze week was het mij opgevallen dat er op verschillende dagen, meestal na vijf uur ’s middags een wit busje voor de poort stond. Ik heb nooit iemand in of uit zien stappen, en ik vond het maar vreemd. Ik heb een notitie ervan in ons logboek geschreven, met het kenteken van de bus. Ik heb dat kunnen aflezen via de bewakingscamera bij de poort.” Rechercheur Swart was onder de indruk en complimenteerde de bewaker met zijn scherpzinnigheid.

“Dat is welkome informatie meneer Braat, en nu u het over de beveiligingscamera hebt, hoeveel camera’s zijn er, en hoe lang worden beelden bewaard?” De beide rechercheurs zagen de man schuin omhoog kijken en in gedachten de camera’s tellen.

“Er zijn er zes buiten, en binnen heeft iedere publieke ruimte er twee, geen camera’s in de kantoren dus. Oh, en in de productieafdelingen hangen ook camera’s.

Beelden worden een jaar bewaard, en daarna worden de beelddragers gewist en hergebruikt. Er is een speciale ruimte waar het materiaal bewaard wordt, in de kelder. Die ruimte heeft ook camera's en is afgesloten met een code slot, waar alleen de hoofdbewaker, dat ben ik, de hoofdredacteur, en het hoofd IT de code van hebben. Tenminste, voor zover mij bekend. Ik heb trouwens wel een schema voor u waarop u kan zien waar alle camera's zich bevinden.”

“Heel goed meneer Braat. Toch zou ik graag willen dat u zo dadelijk met ons naar buiten gaat, en ons alle camera's buiten aanwijst. Daarna lopen we dan weer met u mee voor het schema. Laten we dat eigenlijk maar direct gaan doen, we kunnen eventuele andere vragen ook stellen terwijl we daar mee bezig zijn.

We zullen tegelijkertijd kijken of de plaats delict vrijgegeven kan worden, dan kan iedereen zich weer normaal bewegen. Ik denk niet dat we iets bruikbaar van de mensen binnen hoeven te verwachten, we zullen later wel zien of we nog iemand in het bijzonder vragen moeten stellen. Het hoofd IT zal er waarschijnlijk één zijn en natuurlijk moeten we nog terug in gesprek met de hoofdredacteur. De autopsie zal ook weinig nieuws brengen vrees ik, dus dat maakt de informatie van Braat, en de eventuele camerabeelden tot onze enige sporen, voor nu.” Ze kwamen inmiddels weer buiten voor de hoofdingang aan en Swart had nog een vraag voor de bewaker.

“Waar staat eigenlijk de hardware van het camerasysteem, en hoe vaak worden er schijven gewisseld?” De bewaker had zijn antwoord direct klaar.

“Iedere vrijdag, worden de dragers gewisseld, tijdstip verschilt. Het hoofd IT doet dit, ik denk puur wanneer het hem uitkomt. De monitoren staan hier bij de receptie, maar er zijn meerdere mensen hier die de beelden ook vanaf hun eigen computer kunnen raadplegen, vandaar dat u bij de hoofdredacteur op zijn bureau hebt kunnen zien dat hij een hele batterij monitoren tot zijn beschikking heeft.

Het opnamegedeelte van de hardware staat in de ruimte in de kelder, die ik even hiervoor heb genoemd.” Rechercheur Swart was weer tevreden en liet de bewaker alle camera’s buiten tonen. Er waren er twee rechts en links van de hoofdingang, twee bij de poort, die trouwens altijd open bleek te staan, en twee op de parkeerplaats. Ze namen alles in zich op en waren juist van plan terug naar binnen te gaan toen een vrachtwagen de poort doorreed en om het gebouw heen reed in de richting van de laad- en los ruimte.

“Ja, het werk gaat gewoon door,” merkte de bewaker op.

“Om drie uur precies zal de eerste wagen geladen worden, er zullen er daarna nog vier volgen. Ze werken met een strikt tijdslot van een half uur per wagen, natuurlijk is de eerste wagen voor de langste afstanden, enzovoort. Het is nu twee uur geweest, ik zal nu echt moeten gaan, want ik heb de taak bij de lading van de vrachtwagens aanwezig te zijn. Wilt u misschien dat ik u naar de hoofdredacteur breng? Die is nu in de drukkerij.” Swart toonde weer een glimlach op zijn gezicht.

“U weet echt alles van het reilen en zeilen hier, nietwaar? En ook over alle mensen die hier werken, neem ik aan? Maar ja, breng ons maar naar de hoofdredacteur.” Ferdinand Braat opende de deur voor de rechercheurs en liet hen binnengaan. Hij liep voor hen uit en ze gingen een paar gangen door waarna ze uiteindelijk, al duidelijk door de geur van inkt die hen tegemoet kwam de drukkerij binnen liepen. De bewaker wist precies waar hij Alfred van Dieren kon vinden. Hij bracht de twee rechercheurs in een klein glazen kantoortje waar ze de hoofdredacteur hevig zagen discussiëren met een man die waarschijnlijk in de drukkerij werkzaam was. Rechercheur Swart was net van plan de hoofdredacteur aan te spreken toen er een luid kabaal klonk. Het leek van buiten te komen, en het klonk ook alsof er weer schoten vielen, maar nu van een automatisch geweer. De rechercheur keek de bewaker aan en vroeg hem waar ze naar buiten konden. In de drukkerij ontstond paniek tussen de medewerkers maar Swart kon zich daar nu niet mee bezighouden.

Hij rende achter de bewaker aan die naar een kleine deur leek te gaan, achterin de drukkerij. Hij was er net iets eerder dan de beide rechercheurs.

“Door deze deur kunt u naar buiten en rechts naast deze ruimte is de laad- en los afdeling, volgens mij komen de geluiden daar vandaan.” Rechercheur Swart opende behoedzaam de deur en stak voorzichtig zijn hoofd buiten. Op hetzelfde moment hoorde en zag hij een motorfiets met daarop een in het zwart geklede bestuurder op volle snelheid richting de poort verdwijnen.

Een politieauto met loeiende sirene en blauw zwaailicht, met twee agenten die nog steeds op het terrein waren, volgde de motorfiets en rechercheur Brand was al aan het bellen voor versterking en voor een eventuele onderschepping van de motor met bestuurder. Ze konden inmiddels duidelijk zien dat de vrachtwagen die ze eerder die nacht aan hadden zien komen zwaar onder vuur was genomen en naast de vrachtwagen lag het lichaam van de chauffeur.

Swart controleerde eerst het lichaam maar moest direct vaststellen dat de chauffeur niet meer leefde. Toen keek hij de laad- en los ruimte in en zag ook daar lichamen op de vloer liggen, en ook zag hij dat een aantal medewerkers gewond waren. Er leek ook een brand te zijn ontstaan bij de opstelplaats van pallets. Brand pakte zijn telefoon weer en belde ook de brandweer en een ambulance. Daarna belde hij nog hun eigen dokter en collega's van de technische dienst. Daarna voegde hij zich weer bij zijn baas. Die had inmiddels vastgesteld dat er nóg twee doden te betreuren waren, één wat leek zwaargewonde en drie lichtgewonde medewerkers.

2.

*I*edereen uit de productieafdelingen was verzameld in de aankomsthal van het hoofdgebouw. In de drukkerij waren alleen medisch personeel en politie, die zich bezighielden met de slachtoffers.

Rechercheurs Swart en Brand hadden inmiddels de ondersteuning gekregen van nog twee rechercheurs van hun afdeling en er waren inmiddels ook meerdere agenten aanwezig voor bewaking en ondervraging. De hoofdredacteur was weer naar zijn kantoor gebracht en dat was waar Swart en Brand, én hun twee collega's ook waren.

“Goed,” begon Swart. Vier doden, één zwaargewonde en drie lichtgewonde slachtoffers. Maar geen idee wat de reden of oorzaak van dit alles zou kunnen zijn. Het enige waar we ons op dit moment aan vast kunnen houden en op door moeten borduren is het artikel van Peter van Santen, en dus zijn we weer bij u meneer Van Dieren. Maar eerst even dit,” en toen richtte hij zich tot de twee andere rechercheurs. Sas, jij en Hugo gaan in de aankomsthal, met de hulp van wat agenten, iedereen ondervragen. Als er bij iemand iets bijzonders uitkomt dan hou je die persoon apart en praten wij later verder met hem of haar. Verzeker jullie ervan dat er agenten bij de hoofdingang staan en bij alle andere in- en uitgangen van dit gebouw. Niemand verlaat dit gebouw zonder onze toestemming. De poort dient gesloten te zijn en de media, die al wel aanwezig zal zijn, moet op afstand gehouden worden. Zijn rechercheurs hadden het begrepen en vertrokken, waarna Swart zich nu tot zijn assistent richtte. “Brand, zoek even uit of er al iets over de achtervolging van de motorrijder c.q. dader bekend is. Oh, en vraag die bewaker, Braat, hierheen te komen.

Vraag hem ook je het kenteken van die witte bus waarover hij met ons sprak te geven en trek dat kenteken na.”

Rechercheur Brand nam zijn telefoon weer in de hand en Swart richtte zich nu weer tot de hoofdredacteur. “Meneer Van Dieren, gaat het een beetje? Het is nogal wat, wat hier gebeurt vannacht.” De hoofdredacteur keek op uit zijn gedachten, zuchtte diep en antwoorde met een droevig stemgeluid.

“Ja, met mij persoonlijk gaat het wel, maar mijn mensen, verschrikkelijk. Hoe moet ik het hun naasten vertellen? Het is vreselijk, en waarom? Waarom?” De rechercheur nam het weer even over.

“Die nabestaanden nemen wij voor onze rekening meneer Van Dieren, dat is procedure, en wij zullen misschien ook wat vragen voor hen hebben. Wat ik door u graag zo snel mogelijk geregeld wil zien, is ons de personeelsgegevens te verschaffen van Peter van Santen, van u, en van de andere slachtoffers. Oh, en ook die van Ferdinand Braat graag.” Juist op dat moment kwam de bewaker het kantoor binnen, terwijl Alfred van Dieren zijn telefoon oppakte en iemand belde voor de zojuist door de rechercheur gevraagde gegevens. Dan richtte hij zich tot rechercheur Swart.

“Het spijt me, maar ik moet aan de krant denken, hoe onverschillig dit ook op dit moment mag lijken. Wij kunnen het ons simpelweg niet veroorloven die krant niet uit te laten komen vandaag. Misschien wat later, maar hij moet de deur uit, zo snel mogelijk.” Rechercheur Swart had hier begrip voor en had de oplossing al klaar.

“Ik begrijp dat meneer Van Dieren, maar eerst moeten onze mensen klaar zijn in de laad- en los ruimte. Zodra dat het geval is mag u met minimale bezetting, onder het oog van onze agenten het werk afmaken. Ik wil echter dat u alles telefonisch regelt, of met de hulp van meneer Braat hier, die eventuele boodschappen voor u door kan geven. U blijft hier in dit kantoor totdat wij het sein veilig geven. Brand, bel voor bijzondere ondersteuning.

Ik wil dat de bijrijders van de vrachtwagens politiemensen zijn, en iedere vrachtwagen wordt ook begeleid door twee opvallende wagens, één vóór en één achter de vrachtwagen, met in ieder politievoertuig twee agenten. Zij dienen zwaailicht en sirene te voeren.

Nu,” en hij keek weer richting de hoofdredacteur, “kunt u uw werk gaan doen, en wij nemen dat artikel even door. Daarna komen we vanzelf weer bij u terug. Ik zag trouwens dat hiernaast een soortgelijk kantoor is als dit. Kunnen wij daar ongestoord gebruik van maken, wanneer nodig, voor ondervragingen en ander soort werk?” De hoofdredacteur was nog steeds aan de telefoon bezig en de bewaker besloot voor hem te antwoorden.

“Dat moet geen probleem zijn rechercheur, want dat kantoor wordt op dit moment niet gebruikt. Het is het kantoor van de adjunct hoofdredacteur, Flip Nieuwstraten, maar die werkt hier niet meer.” Dit was een interessante mededeling die vragen opwierp bij rechercheur Swart.

“Oh, en sinds wanneer werkt hij niet meer hier, en waarom niet?” Nu werd het blijkbaar moeilijker voor de bewaker om te antwoorden, en hij keek direct in de richting van de hoofdredacteur die inmiddels zijn telefoongesprek beëindigd had, en meegeluisterd had met het antwoord van Ferdinand Braat aan de rechercheur.

“Ja, dat is een nogal gevoelige situatie. Ik heb mijn adjunct vorige maand moeten ontslaan, vanwege ontoelaatbare handelingen. Ik kan u de details niet geven, omdat wij ons midden in de rechtszaak daaromtrent bevinden. Maar om even duidelijk te zijn, ik kan mij niet voorstellen dat die zaak ook maar iets te maken zou kunnen hebben met hetgeen hier deze nacht is gebeurd.” Nu raakte rechercheur Swart wat geïrriteerd en reageerde hij op een wat hoge toon.

“Dat soort conclusies kunt u beter aan ons overlaten, meneer Van Dieren, en voor de duidelijkheid. Wij hebben hier te maken met een viervoudige moord en dito gewonden. Dit is niet de tijd om details of gegevens voor ons achter te houden.

Dus, die naam wordt ook toegevoegd aan onze vraag over personeelsgegevens en ik moet u toch waarschuwen. Laat ons álle gegevens toekomen. Mocht later blijken dat deze onvolledig blijken te zijn geweest dan zal dit zware gevolgen voor u hebben. Ben ik nu duidelijk, meneer Van Dieren?” De hoofdredacteur zuchtte maar weer eens, maar knikte gelaten.

“Ik heb al opdracht gegeven de gegevens klaar te leggen. Braat kan ze zo ophalen. Ik zal nog even bellen dan, om Flip Nieuwstraten er aan toe te voegen.” Rechercheur Swart was nu tevreden.

“Goed, wij laten u nu even alleen en gaan ons installeren in de ruimte hiernaast. Meneer Braat, zodra u de door ons gevraagde gegevens hebt, brengt u ze bij ons alstublieft.” De bewaker verliet direct het kantoor en de twee rechercheurs lieten de hoofdredacteur alleen achter, terwijl ze zich naar het naastgelegen kantoor begaven.

“Brand, bel nog even voor een agent, die kan bij het kantoor van de hoofdredacteur posten. Ik ga nu eerst even dat artikel lezen. Kun jij bij de plaats delict polsen hoever onze mensen zijn, en of de dokter nog bijzonderheden heeft, wat ik eigenlijk niet verwacht.” Rechercheur Brand was al weg en David Swart nam plaats achter het maagdelijk lege bureau voor het raam. Hij begon direct het artikel te lezen dat hij die nacht van de hoofdredacteur had gekregen, en al snel las hij met gefronste wenkbrauwen. Toen hij klaar met lezen was, kwam juist zijn collega weer het kantoor binnenlopen.

“Geen bijzonderheden van de dokter en onze technische mensen zijn ook al klaar. De lichamen zijn afgevoerd en Sas zal contact houden met het ziekenhuis over de gewonden. Sas en Hugo zijn ook al klaar met de ondervragingen, daar is helemaal niets bijzonders uitgekomen. Ze zijn nu op weg om de nabestaanden van de slachtoffers in te lichten, en zullen bij die mensen duidelijk maken dat wij mogelijk nog zullen volgen om hen eventueel nog wat vragen te stellen.” Swart reageerde direct.

“Nou, ga maar even zitten. Ik heb nu toch iets interessants te melden, en het brengt vraagtekens omtrent de eerlijkheid, of op zijn minst volledigheid van de verklaringen van onze hoofdredacteur, hiernaast. Ik heb zojuist het artikel gelezen dat geschreven is door ons eerste slachtoffer en vandaag dus in de ochtendkrant zal verschijnen.

Het is jammer dat ik het niet meteen heb gelezen toen hij het mij gaf, dan had ik mijn vragen heel wat directer kunnen stellen. Volgens mij heeft het werk van Peter van Santen alles te maken met wat hier vannacht allemaal heeft plaatsgevonden en dat moet die hoofdredacteur ook wel hebben geconcludeerd.

Waarom heeft hij mij dit niet direct duidelijk gemaakt? Dat is de eerste vraag die wij hem nu moeten stellen. Maar eerst dit. Dit kantoor is en blijft nu onze ruimte. Laat Sas ervoor zorgen dat we alle nodige verbindingen, materialen en wat nog meer hier krijgen. De deur van dit kantoor moet gesloten en bewaakt blijven, wanneer er niemand van ons aanwezig is. Is er nu al iets bekend over die achtervolging? Dat duurt mij ook te lang. Brand hoefde hierop niet te antwoorden want juist op dat moment kwamen rechercheur Saskia Noort en rechercheur Hugo Poorter het kantoor binnen. Swart begon direct.

“Ah, daar zijn jullie dan. Luister mensen, dit wordt een bijzonder onderzoek, natuurlijk is het dat eigenlijk al. Maar goed, even voor de duidelijkheid, ik heb het net Victor ook al verteld. Dit kantoor is vanaf nu onze onderzoeksruimte, alhoewel we natuurlijk zo snel als dat mogelijk is weer terug zullen keren naar ons eigen bureau. Allereerst wil ik weten of er iets uit die achtervolging is gekomen, alhoewel ik het antwoord al denk te weten gezien we niet lang na de eerste moordaanslag een tweede hebben meegemaakt, wederom met een motorrijder, waarschijnlijk dezelfde als daarvoor.”

Saskia antwoordde op die vraag. “Niets commissaris, hij was al uit het zicht verdwenen toen onze auto hier de hoek omsloeg. Geen spoor te bekennen.

De weg hier voor het gebouw was geblokkeerd, op een manier waarbij de motor wel door kon maar een auto niet. De technische recherche is die plaats en de obstakels aan het onderzoeken. Over onze bezoeken aan de nabestaanden valt ook weinig te vertellen, iedereen was even verbaasd en onthutst en niemand had ook maar iets te verklaren.

Peter van Santen trouwens, woonde alleen, blijkt ook geen relatie te hebben en was een echte workaholic. Ik heb zijn appartement onder bewaking gesteld, zodat we daar later een kijkje kunnen gaan nemen.” Er werd op de deur geklopt en er kwam een jongedame het kantoor binnen met een paar mappen onder haar arm.

“Rechercheur Swart? Ik ben Petra Kouwenhove, ik ben de Human Resource manager van dit bedrijf.

De hoofdredacteur had mij wakker gebeld en gesommeerd hier te komen om deze personeelsgegevens op te zoeken en bij u te brengen.” Ze legde de dossiers op het bureau, en wilde het kantoor verlaten, maar rechercheur Swart had blijkbaar nog een vraag.

“Wacht u alstublieft even, ik wil eerst even checken of alle door mij opgevraagde namen hierbij zitten. Ik heb gevraagd om de gegevens van Peter van Santen, Alfred van Dieren, Ferdinand Braat, en Flip Nieuwstraten. Zijn dit ze allemaal?” “Nee, niet allemaal,” antwoordde de jongedame.

“De personeelsgegevens van onze hoofdredacteur en Flip Nieuwstraten zijn bij de directeur, meneer Van Velsen. Ik heb hem een bericht gestuurd over uw verzoek. Meneer Van Velsen begint normaal gesproken om negen uur ’s morgens. Ik vond het nog steeds te vroeg om hem te bellen.” “Te vroeg om hem te bellen? De directeur van dit bedrijf? Is hij nog niet gebeld dan, na alles wat hier gebeurd is?” De vrouw vóór hem werd duidelijk zenuwachtig van zijn luide confrontatie.

“Ik weet het niet, ik heb het zelf ook pas gehoord toen ik hier binnenstapte. Ik hoorde het van de portier, en heb verder nog niemand gesproken. Ik heb gehoord dat de meeste mensen die gemist konden worden naar huis zijn gestuurd.

Ik denk dat u beter met meneer Van Dieren kunt praten, die is meestal de enige die overal vanaf weet, wat het ook mag zijn. De directeur houdt zich eigenlijk alleen maar bezig met het contact met het hoofdkantoor en de holding.” Dat antwoord verbaasde Swart weer een beetje, maar hij liet de dame gaan en keerde zich weer tot zijn rechercheurs.

“Die hoofdredacteur komt meer en meer in een ander plaatje te staan. Wat is hier allemaal voor geheimzinnigs aan de hand?” Weer werd er op de deur geklopt, en kwam Ferdinand Braat het kantoor binnen.

“Oh, ik dacht hier eigenlijk de hoofdredacteur te vinden, maar ik zie dat hij ook niet hier is. Ik kan hem nergens vinden, en ik ben toch overal waar hij zou kunnen zijn al geweest.” Swart stond op uit zijn stoel.

“Wat krijgen we nu weer? Ik dacht dat hij hiernaast zat? En hoe zit het met die bewaking, Sas, Hugo? Ga hier direct achteraan, en als je hem gevonden hebt breng je hem hier, en snel. Victor, kom, als hij er dan toch niet is, nemen wij even een kijkje in zijn kantoor. Oh, we moeten die HR dame even om zijn adres en telefoonnummer vragen, zodat we daar eventueel ook een kijkje kunnen nemen. Ah, misschien kunt u dat even doen, meneer Braat? Het adres en telefoonnummer van Alfred van Dieren opvragen bij mevrouw of mejuffrouw Kouwenhove?” De bewaker verspilde geen tijd en verliet meteen het kantoor weer.

Toen Swart en Brand het kantoor van de hoofdredacteur betraden, was de volgende verbazing daar. Wat ze zagen was een complete chaos, maar het werd al snel duidelijk dat die chaos niet van buitenaf kwam. Dit was duidelijk het werk van de hoofdredacteur zelf geweest, die leek al zijn kasten en bureauladen geleegd te hebben en in allerijl te zijn vertrokken, met medeneming van die inhoud. Swart snapte er niets van.

“Hoe is dit mogelijk? Hoe heeft dit in godsnaam onder onze ogen kunnen gebeuren?” Zijn collega was even perplex.